מחול

הזר הרוקד

הסביבה לתוכה נקלעה העולה החדש רינה גלוק, לפני שלוש שנים היתה חדשה לגמרי בשבילה. הכל היה שונה, מפליא וזר בעיני הנערה דקת־הגו ובעלת השיער השחור ה־ארוך. לא היה כל שמץ של דמיון בין רחו־בות תל־אביב ורחובות ניו־יורק. אי־אפשר היה אפילו להעביר קו של השוואה בין עש־רים ואחת השנים בהן חיה, גדלה ולמדה בארצות־הברית לבין הארץ החדשה, עליה ידעה עד כה מפי השמועה בלבד.

השבוע, לאחר שלוש שנים, יעלו חוויותיה של רינה, 24, הרגשותיה ומחשבותיה בארץ החדשה על בימת אולם אהל בתל־אביב, בערב מחול מודרני.

שלוש כהופעות בלט אחרות, בהן רב ה־מסתורי, הבלתי־ידוע והבלתי ברור על ה־ניתן להסביר, מודגשת עלילתו של הריקוד המרכזי יבוא הזר בתוכנו בדברי ההסבר המושמעים לפניו. הקרין מספר על אחד זר, הנקלע לחברה חדשה שיש לה „אורח חיים אחד, שיש לה חוקין שלה וחג שלה ויחס מוגדר אל כל תופעה מתופעות החיים.“

הזר הוא רינה גלוק. החברה החדשה הן שבע חברותיה להופעה, כולן תלמידותיה, שחזרות מאומצות ומעייפות ליכדו אותן לגוף מרקד אחד.

ריקוד בגיל שלוש. מה שגרם ליצירם יבוא חזר בתוכנו היתה פגישתם של רינה, ילידת ותושבת ניויורק, עם משה מוריץ, כנר ישראלי צעיר וחבר בית־אלפא, שבא לארצות־הברית להשתלמות. רינה, שהחלה את לימודיה בריקוד בגיל שלוש והשתלמה אחרי כן אצל מרתה גראהם, חוזה לימון ו־דוריס המפריי, החלה להופיע בהופעות יחיד בסלביזיה ובאולמות ציבוריים. כשסיים מור־ביץ את השתלמותו, יצאו השניים לישראל.

שבע הרקדניות המסמלות את החברה ה־חדשה לתוכה נקלע הזר, מתוכחות על אופיו של הזר. הן מתפלגות: שלוש ריצות בחברתו, ארבע סולדות בה. אולם הזר אינו נשאר עומד מן הצד. גם הוא עושה לקלי־סתו בחברה החדשה, לומד את מנהגיה ו־דרכיה, מחשל את אישיותו.

לסופו של הריקוד יש כמובן גם מסקנות להמשך דרכה של רינה עצמה. ככל הרק־דניות בישראל מתקשה היא עדיין לדעת „מה זה ריקוד ישראלי, ואיך אוכלים אותו“. אולם התוכניות קיימות: „אני רוצה להקים בית ספר משלי ולהקה משלי. ריקוד ישראלי יכול להיחזר רק בעבודה ממושכת ורקשה, צריך להתחיל בה.“

ציור

פלחה, בנין וציור

שעות אחר הצהרים הן השעות היפות ביותר בכל קיבוץ. כל הדרכים מובילות למקלחת בבגדי עבודה ומגבות יבשות ו־חזרות ממנה בבגדי שבת ומגבות רטובות. הקומקומים מתחילים לזמזם בחדרים, הורים משחקים עם ילדיהם בדשאים שעל־יד בתי המגורים. אולם ישנם גם יוצאים מן הכלל.

אחד מהם הוא אריה סרטני, חבר קיבוץ מרחביה שבעמק יזרעאל ומרכז ענף הבנין בקיבוץ. לאחר העבודה והמקלחת פונה אריה לכיוון ההפוך מכיוון בתי המגורים, מטפס לקומה השניה של אחד מבתי החצר של ה־משק ופותח דלת עץ צבועה. את שעות אחר הצהרים מבלה אריה עם ציוריו, ב־אולפן שהקים במו ידיו.

„קשה להיות צייר בקיבוץ. אבל כשמח־ליטים להיות גם חבר קיבוץ וגם צייר, אפשר לעשות זאת,“ מסביר אריה, 36, את השאלה הראשונה המתעוררת אצל כל אדם.

כחניך השומר־הצעיר בתל־אביב לא היו לאריה ספיקות רבים בהגיעו לגיל שמונה־עשרה. ענוד סמל בוגרים על חולצתו הכחולה ומצויד בתעודת גמר של הסטודיה לציור של הצייר אבני המנוח, השלים אריה עם חבריו את קיבוץ מרחביה. מאז נעשה חבר הקיבוץ, מרכז הפלחה, סדרן עבודה, מרכז קניות בעיר, חבר ועדת משק ומרכז ענף הבנין, בתקופות שונות.

בין ריכוז הענפים השונים הצליח אריה לבקר בצרפת. הקיבוץ שלח אותו לתקופת השתלמות של שנה וחצי, שדחפה אותו קדימה צעדים רבים. כשחזר ידע כבר מה עומד לפניו. את התוצאות הציג השבוע ב־תערוכת היחיד הראשונה שלו מחוץ לקיבוץ, בגלריה צ׳מרינסקי בתל־אביב.

העובדה שאריה סרטני הוא חבר קיבוץ מזדקרת מיד מעל כל הבדים הצבעוניים התלויים על קירות האולם. הגושאים היחידים הם הקיבוץ והמעברה הנמצאת לידו. סרטני צייר את הקיבוץ וגופיו, את בניו החוזרים ממערכת סיני ואת שכירי היום מהמעברה העובדים בבנין המשק. מבעד לצבעים ה־בהירים ניכר הכשרון של צייר שהמכחול מוחזק בידו בבטחון רב.

מאחורי הקלעים

שמפניה במקום טמפו

קומדיה אנטי־סובייטית תוצג בקרוב בתיאטרון הקאמרי. שמואל בונים החל בהכנת רומאנו וגולייט מאת פיטר יוסטיניאנוב. ה־מחזה הוא סיפור אהבתם של בן־דיפלומאט מערבי ובת־דיפלומאט מזרחי, באחת מערי אירופה. בתפקידים הראשיים של המחזה, שהצגתו העתידה עוררה מיחוחים רבים בין

רקדנית גלוק
שלוש בעד, ארבע נגד

שחקני התיאטרון, ישתתפו יוסף יזין, עדנה פלידל ועמנואל בן־עמוס . . . **הישונים ראשונים** במאבקם המקצועי של שחקני האהל, הבימה והקאמרי נרשמו השבוע. ועד השחקנים השכירים, שהוקם לפני כמה שבו־עות, פנה בתביעה להסתדרות לארגן סוף־סוף את תנאי עבודתם של השחקנים. ה־הסתדרות התערבה והנהלות התיאטרונים ייאלצו לחתום בימים הקרובים על הסכם עבודה קולקטיבי, שעיקר סעיפיו הם העלאה של 16 אחוזים במשכורת היסוד של ה־שחקנים והקמת קופת תגמולים משותפת . . . **המבטא חרוסי** המפורסם של שחקני ה־אהל ימצא את תיקונו בהצגת הפואמה ה־פדגוגית, שהבמאי איזידור הרשקוביץ עוסק עכשיו בהרכבת חבר שחקניה. לתפקיד ה־ראשי של מנהל המושבה הרוסית לעברינים צעירים ומחבר הספר, ולאדימיר מאקרנקו, ייבחר כנראה גדעון שמר, שחקן ובמאי צעיר, שהתחנך בארץ והינו דחקא בעל מבטא צברי מובהק . . . **בקבוק שמפניה** גרם השבוע להבלה על בימת תיאטרון זירה ולמהומה בקהל הצופים. הבקבוק הוא אחד מאביזרי הבמה של המחזה תשוקת שבע השנים וכרגיל, ממלא אותו פועל הבמה ב־סמפו תוסס. כשנודע לפועלים שיום הולדתה של עדנה שביט, המשתתפת במחזה חל ב־ערב ההצגה, קנו בקבוק שמפניה והניחו או־תו על הבמה. יהודה פוקס שפתח אותו בהיסח הדעת כרגיל, הופתע מסילון ה־שמפניה שניתז עליו ועל יושבי השורות הראשונות באולם . . . **מוסיקאים צעי־רים** ייצגו את ישראל בתחרויות מוסיקאל־יות בינלאומיות בפאריס ובמוסקבה. הצילליסט עוזי ויזל יוצא לפאריס לתחרות אמנים צעי־רים ומשם יסע למוסקבה, על מנת להשתתף בתחרויות פסטיבאל הנוער. הכנר משה מור־ביץ ישתתף גם הוא בתחרויות הפסטי־באל . . . **המחזה הג׳ינג׳י** המוצג ב־זירה, פרנסואה ראש גזר, יזכה להצגתו ה־מאה וחמישים בבית החייל באילת, ערב יום־העצמאות השנה . . . **שי מיוחד במינו** יקבל בימים אלה נשיא מצרים גמאל עבד אל־נאצר מידי שחקן הקולנוע הצרפתי פר־ננדל. תהיה זו תמונתם המשותפת של פר־ננדל ושל חנה אהרוני הישראלית, שהופיעו יחד באחד מאולמותיה המרכזיים של פאריס בשבוע שעבר . . .

תשבץ העולם הזה 1020

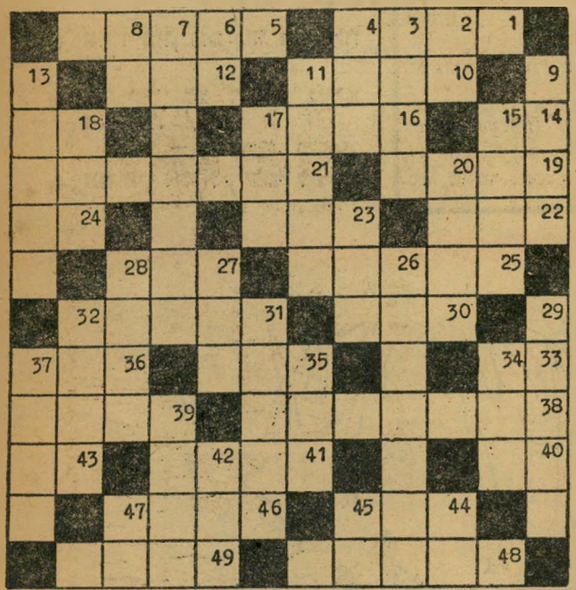

מאוזן: 1. נע־רה מתבגרת; 5. שירות מדינה; 10. פצצת תבערה ח־דישה; 12. אות הקריאה לתי״ת; 14. שני שליש לשם; 16. ח״כ מפא״י; 18. סוד; 19. מסבאה; 21. אי שכן; 22. חיה טורפת; 23. דירה; 24. מספר פרקי ישעיה; 25. ישוב בספר עזה; 27. בראש סיגריה; 30. כלי בדואי; 31. בראש מפלגה; 33. הברה יוצרת ש־מות עצם; 35. שירה; 36. הממו־נה על הכנסות המדינה; 38. אזור במרכז הארץ; 39. שר; 40. ידיד; 41. מסכן; 43. יחידת חשמל; 44. מאפשר את העברת ה־מכתב למענו; 46. חלל; 48. אי יווני; 49. משורר איטלקי.

מאונך: 2. חצי אילן; 3. יעיל ב־פיצוח אגוזים; 4. ספר ילדים נפוץ; 6. ישבן; 7. אמצעי בידור חזותי ש־טרם הגיע לארץ; 8. שם פרטי לזכר; 9. שאשתו מתה עליו; 11. תואר אצו־לת; 13. קרון־מסעדה ברכבת; 15. טנק; 17. אחי שם; 18. על כל עין; 20. יסוד חימי; 23. עבור; 26. תכונת השוביניסט; 27. קרן; 28. הוראה ל־חלון; 29. חודש מוסלמי; 31. בראש מפעל; 32. מדינאי צרפתי שנפטר לאחרונה; 34. נזל; 35. זה; 37. אישי; 39. קריקטוריסטן; 42. פרח; 44. בן; 45. לירה ישראלית; 47. כתב השם קין לנישואין.

נסיעת חנם למוסקבה

ועד הפסטיבאל הישראלי מזמין את קוראי העולם הזה להשתתף בתחרות על הנושא: „ידידות בין הנוער העברי לנוער הערבי במדינת ישראל“. הזוכה בתחרות זו יזכה בנסיעת חינם לפסטיבאל הנוער והסטודנטים שיתקיים הקיץ במוסקבה. הפרס ינתן לצעיר או ל־צעירה שיביעו בצורה האמיתית והמשכנעת ביותר את רעיון התחרות, בצורה של סיסמה, שיר, סיפור או כתבה. העבודות בציורף מודעה זו צריכות להגיע לת. ד. 136 („פסטיבאל“) עד 21 למאי, 1957.

* עדנה אשוח, נעמי וינר, רות זינגר, רינה זיינפלד, זאבה כהן, אהובה ענבר, בת־שבע רוזנבאום.